

Aquesta és la relació d'intervencions en la cerimònia de l'adéu a Encarna

Afegida la de Fina, que per un retràs de l'avió, no va arribar a temps a l'oratória

Carrusell fotogràfic: <https://youtu.be/iWN1uq2z13I>

ESCARLATA (Presentadora) · Intro

Música: EL CANT DELS OCELLS

“Al final del camí em diran.
Has viscut? Has estimat?
I jo, sense dir res, obriré el meu cor,
Ple de noms”.

Els vostres noms són els que omplien el cor de l'Encarna de vida, d'amor, d'alegria, als quals va correspondre amb gratitud i amb la mateixa generositat amb la qual la va estimar.

Bon dia a tothom. Estem aquí reunits per acomiadar a l'Encarna Arambilet Morales, una persona molt estimada que ens ha deixat. Aquesta cerimònia és, per sobre de tot, l'homenatge pel respecte i l'admiració que ella es mereixia. I per això mateix el seu record es mantindrà viu per sempre en la vostra memòria. Deixa una petjada inesborrable en tots vosaltres.

Però estem aquí també per acompanyar a la seva família, que volen agrair no només que esteu avui aquí compartint aquest comiat amb ells, sinó que també volen agrair tots els moments que heu compartit amb l'Encarna al llarg de tota la seva vida.

Encarna, no has marxat del tot. No parlarem de la teva absència perquè la teva presència està aquí amb nosaltres. Viurem amb els teus consells, estàs en el que direm i en el que serem. No has marxat del tot, tens mil maneres d'estar aquí. Et trobarem a faltar, però cap oblit t'esborrarà, perquè ets el que queda dins de nosaltres.

Volem enviar-li tot el nostre suport, les nostres abraçades i les paraules més tranquil·litzadores que puguem trobar a la seva família. No hi ha consol, però hi ha amor i cal cercar-lo, perquè és a tot arreu i sota el dolor més profund.

Parlem de tu, però no pas amb pena,

Senzillament parlem de tu,
De les teves coses parlem, i també dels teus gustos,
del que estimaves i el que no estimaves,
del que feies i deies i senties,
de tu parlem, però no pas amb pena.
I a poc a poc esdevindràs tan nostre
Que no caldrà ni que parlem de tu per recordar-te;
A poc a poc seràs un gest, un mot, un gust
Una mirada que flueix
sense dir-lo ni pensar-lo.

La seva vida va començar a Barcelona on va néixer fa 63 anys de la mà dels seus estimats pares, la Maruja i el Blas. Va créixer amb la inseparable companyia dels seus estimats dos germans, en Lluís i el Blas, companys de jocs i bons moments i amb els quals va compartir infància i joventut.

El temps anava passant, i un bon dia al seu camí es va creuar una persona que ho canviaria tot, parlem del Joan, el seu home. Van recórrer el camí de la vida junts, i cuidant-se sempre l'un a l'altre. Fruit de la seva bonica història, l'Encarna tindria un dels millors regals que pot tenir una persona a la vida, per no dir el millor, quan va ser mare dels seus estimats dos fills, el Jan i la Maria. Els va veure néixer, créixer, i va anar veient com les seves vides anaven agafant forma, fins a convertir-se en les persones que són avui, i això en part gràcies a la seva mare.

La seva descendència no acaba aquí, encara va tenir la gran alegria de conèixer al seu estimat nét d'un anyet i mig, en Pol, fill de la Maria i en Ferran. Ser àvia li va omplir d'il·lusió.

L'Encarna viurà també en el record de la resta de la seva família, Victòria, Maria, Júlia, Biel, Leo, Dasha, Ferran i la Cristina. A tots us ha estimat moltíssim.

Encarna, tots ells, la teva gran família es pregunten com se'n sortiran sense tu, el que encara no saben, és que no viuran sense tu, viuran amb tu, sempre; els has ensenyat a caminar per la vida, a tenir uns valors, una estima, una educació, a estar sempre junts en els bons i en els mals moments, i això és el que continuaran fent per tu, i amb tu.

Música: LA VIDA ES BELLA

La mort és una companya de vida, inesperada i cruel. Inesperada perquè sovint arriba quan encara queda molta vida per viure, moltes il·lusions que somniar, moltes abraçades que donar i rebre, molts projectes per compartir. Cruel perquè ens separa dels éssers estimats, perquè escapça la vida, les il·lusions, les abraçades i els projectes.

Però per molt que costi d'acceptar, la mort és una companya de la vida, de la nostra i de la dels éssers estimats, hem de comptar amb ella, no li podem girar l'esquena, com si mai no hagués d'arribar. Tenir-la present no ens ha d'espantar, perquè la seva presència ens recorda quelcom important, que cal viure amb intensitat i cercar una vida plena, com l'Encarna va fer. Hem de continuar somiant, no permetem que tingui la darrera paraula. Que cadascú segons les seves creences doni gràcies per la vida i s'obri a viure-la amb plenitud, esperant que la mort sigui un pas a una realitat més plena.

Tots recordareu molt bé com era l'Encarna, una persona alegre, amb molta energia, molt vital, allà on anava es feia estimar i a més es convertia en l'ànima dels seus grups d'amics,

de veïns... sempre tirava del carro i ha ajudat a tothom que l'ha necessitat. Ha sigut una bona persona sense cap mena de dubte, d'aquelles que val la pena conèixer i estimar. Recordareu com li agradava el bon cinema, llegir, passejar, viatjar i organitzar viatges o dinars amb la família o amics, i a més va ser una gran cuinera.

Encarna, deixes un buit molt gran, però allà on siguis no en tenim cap dubte de què seguiràs vetllant per tots els teus éssers estimats.

A continuació, els seus familiars i amics ens diran unes paraules amb l'emoció d'aquests moments.

LLUÍS

Música: MEDITERRÁNEO

Adéu Encarnita,

Permeteu-me que us expliqui una petita anècdota. L'Encarna i jo vam passar la primera infància al Guinardó, a casa de l'àvia.

Eren temps d'escassetat i a casa l'àvia hi vivien els seus tres fills amb les seves respectives parelles i en el cas dels meus pares amb dos fills.

L'Encarna i jo teníem una habitació per a nosaltres sols, tot un luxe. Un matí de l'hivern del 1962 recordo obrir els ulls i veure caure lentament les volves de neu a través de la finestra. Malgrat l'escassetat d'espai, els diumenges encara quedava espai per compartir taula amb familiars i amistats. L'Encarna i jo corríem sota la taula envoltats de cames i sabates, de rialles i de felicitat. Eren moments molt dolços. El matí baixaven cap a escola pel carrer garrotxa inundat de l'olor a cafè torrant-se. Un d'aquest matins va sortir un home de la botiga de fotografia i ens va aturar al mig del carrer. Li volia proposar a ma mare de fer un reportatge fotogràfic de l'Encarna a canvi de poder exposar una còpia a l'aparador de la botiga. I és així com l'Encarna, aquella nena de 5 anys dotada d'una llum tan especial i de una alegria de viure desbordant, va fer la seva primera incursió en el món dels dret d'imatge.

No es d'estranyar que aquella nena esdevingués amb el pas dels anys en l'Encarna vital i engrescadora que tots coneixíem.

L'Encarna era una persona lúcida i estava dotada d'una extraordinària capacitat de síntesi. Ambdues qualitats la van portar de ben jove a postular uns principis sòlids sobre el que va recolzar la seva trajectòria vital d'una manera inquebrantable: L'amor INCONDICIONAL i la lleialtat a la família i als amics.

Fa sis dies assistíem al funeral de la Victòria, la mare de la meua companya. Allà assegut a la cerimònia de comiat, escoltant el relat de la seva biografia em va venir un insight, una certesa.

Déu posa a la terra éssers lluminosos per fer la vida dels que els envolten un xic més fàcil i més dolça. I és que avui també s'escau plenament de tornar a dir el mateix, per que

l'Encarna, tots els que estem aquí ho sabem i ho hem gaudit, era un d'aquest àngels.

COLLA PESIGOLLA

Encarna amiga !!

Quin buit ens quedarà a tots nosaltres, i com ens agradarà recordar-te !!

Tenim tantes vivències, anècdotes i situacions viscudes en viatges, sopars, en el dia a dia... que sempre tindrem motius per recordar-te.

Una persona amb unes enormes ganes de viure i de compartir amb tothom. Vivies i donaves vida als altres amb la teva manera de fer i de ser.

Al teu costat era impossible avorrir-se, sempre proposaves coses per fer: un cafè, una passejada, un soparet, un viatge. Ja en teníem programats 2 tots junts, i tu 3 (una viatgera incansable). Quan tu el preparaves ja podíem anar ben calçats, perquè eren "canyeros", un no parar.

Una persona resolutiva, quan en alguna situació sorgia un problema, allà estaves tu per solucionar-ho per això et dèiem afectuosament "Encarna solutions".

Sempre positiva, a tot li trobaves la part bona, i no feies retrets. Amb un somriure als llavis, i una abraçada a punt.

Molt sovint anàvem al cine i està clar, no tothom tenim els mateixos gustos, alguna vegada dèiem: "quina merda de pel·lícula qui l'ha triat?... tú no la tornaràs a triar fins d'aquí a 1 any! ", i llavors apareixies tú... " doncs... a mi m'ha agradat."

Sempre pensant en els teus: mira, això li agradarà a la Maria..., li compro..., aquestes ulleres son de l'estil de la Cristina, o... li he comprat aquest banyador fosforito pel Pol, però potser me'l tiraran pel cap!

Amiga de les seves amigues i amics, sempre disposada a ajudar-nos de una forma callada, generosa, desinteressada, vital.

Com poques, disposada a menjar-te el mon, no hi havia res que t'atures, el teu lema era "gaudeix de la vida avui i no ho deixis per demà".

Com ens cuidaves, sempre tenies una trucada a punt, un què fas? un com estàs? sempre propera als teus.

Et recordarem amb una cara tranquil·la, i el teu somriure ample, relaxat i acollidor.

Encarna sempre estaràs amb nosaltres.... Josep, Ana, Lluís, Dolors, Joan O., Mari, Joan V.,

Montse, Josep Maria, Neus..... perquè parlarem de tú.

ANNA I CARME

Querida Encarna,

Te has ido inesperadamente, cuando el verano se acercaba, con las acacias en flor tejiendo alfombras amarillas. Te has ido dejando estelas de ausencia en quienes te queremos. Tu piscina azul y silenciosa espera tu vuelta, porque seguro que también te echa de menos. Saber que ya no tendremos esos encuentros que tanto disfrutábamos, hoy nos llena de asombro y de tristeza.

Hemos compartido tantas aventuras que hoy queremos agradecerte todo lo que contigo hemos vivido. Y que mejor manera que nombrándote en lo que tú eres.

ENCARNA

Hablar de ti, es hablar de tu abrazo cálido, acogedor y risueño.

Encarna, siempre disponible, vitalista, valiente, divertida y emprendedora, excelente cocinera, creativa y sorprendente.

No concebías otra opción que no fuera lanzarte y zambullirte en la aventura de vivir, sabiendo que, de las dificultades y errores, simplemente se aprende.

A tu paso todo se transformaba en color, en ráfagas de luz chispeantes pintando un lienzo armónico y juguetón. Caminabas por la vida y deshacías los nudos con el arte de una maga ante los ojos de quienes hemos tenido el privilegio de amarte.

Nos has sorprendido hasta en la manera de marcharte, burlando obstáculos.

Has sido y lo seguirás siendo (porque nos hemos quedado un trozo de ti en el corazón...) nuestra gran maestra en la vida porque hay algo que queremos recordarte:

Las recetas se aprenden, pero el arte de combinar los ingredientes, en su momento justo, mezclándolos en una danza sutil, eso, nuestra querida Encarna, deberás seguir chivándonoslo desde el infinito.

Seguiremos escuchándote bien atentas. Siempre juntas.

MURIEL

Per a l'Encarna,

L'estiu acaba tot just de començar, el primer estiu que haurem de viure en la presència absent de l'Encarna.

D'haver sigut una estació, l'Encarna hauria sigut un estiu, l'estiu! Una estació plena de colors i de frescor de les fruites, de llum, l'estiu és abundància, plenitud. I l'estiu del Mediterrani, de l'Encarna.

Llegiré uns poemes curts de la Montserrat Abelló. He estat rellegint poemes seus amb l'Encarna al pensament doncs la poesia no consola, no, però aporta una mica de pau i de bellesa quan no entenem el que passa.

La mateixa Montserrat Abelló que deia "El que és un miracle és viure".

N'he escollit uns per a l'Encarna i per a aquest moment :

- Espero meravelles

Espero meravelles

a cada cantonada.

Hi ha alegria

en l'aire.

El sol m'omple els ulls.

El meu presagi

és una línia contra el sol,

un punt en l'horitzó.

- Visc i torno a reviure

Visc i torno

a reviure

cada poema,

cada paraula.

Estimo tant

la vida

que la faig meva

moltes vegades.

- La vida

La vida, la meva,

i la vostra, és com un

mirall trencat on

en cada tros s'hi reflecteix

tan sols un moment,

un instant a penes.

I es fa difícil de
confegir-hi el tot.

L'ésser únic

que és cada persona.

- Sovint diem
Sovint diem
això és la fi,
cap música ja no controla
les nostres esperances.

Però hi ha ulls que no coneixem
que escrutem l'horitzó,
llavis que xiuxiuegen.

Orelles que perceben,
que amatents escolten
allà al fons de la nit.

Aquesta és la força que busquem,
l'amor que aprenem a sostenir
contra el caire del temps.

- Marxaré per un llarg camí
Marxaré per
un llarg camí,
ja no hi retrobaré la veu,
l'amic. Aturada en el
camí, desconeixeré
la meva ombra allargada
al portal dels adéus.
La mà estirada plena
de records d'ahir.
I, amb l'esguard fit
a l'horitzó, esperaré
el meu propi retorn.

M'he sentit molt estimada per tú, Encarna i jo t'estimo molt.
A reveure allà dalt! Potser no aviat... sense presses...

Muriel, 21 de juny 2022, Walden-7

MARIA

Mama,
Que fàcil era la vida amb tu, sempre present, sempre amb una resposta, predisposada en
tot moment pel que calgués.
Has sigut una mare immillorable, amb l'amor sempre per davant. Les teves lliçons, els teus
consells, son ara mes valuosos que mai.

Confio en que seguiràs ensenyant-me a viure, com has fet fins ara, mostrant el teu punt de vista però respectant el meu per a que pugui fer-me el meu propi camí, i es que en el fons, segurament ja sabré anticipar quin és el teu, i llavors, sabré continuar.

Créixer amb tu i de tu, compartir-ho tot, i saber que estaves amb mi passés el que passés en tot moment. Gràcies per regalar-me la vida, i ensenyar-me com viure-la al màxim amb el teu exemple.

Serà difícil continuar sense tú, sense despertar un dissabte amb el teu missatge de si vull que esmorzem al chocolate, o simplement si pots passar a veure el Pol un momentet per casa, que ja fa moltes hores que no el veus.

El Pol, quina llàstima tan enorme perdre's la teva companyia i el teu suport. Intentaré transmetre tot allò que m'has ensenyat i li parlaré del molt que l'estimava la iaia Encarna i lo bé que ho havíeu passat junts.

Gràcies per donar-ho tot per aquesta família i mantenir la flama sempre viva amb el teu esforç i constància. Ara ens toca a nosaltres.

JAN

Me n'alegro per tots els que heu pogut gaudir de la meva mare, aprendre'n i fer-vos millors persones gràcies a ella.

En aquest sentit, em sento tocat per la sort, al poder haver estat el fill d'una persona tan especial i haver pogut rebre i compartir tantíssim amb ella, a l'hora que he vist com la seva generositat, energia i empenta, impregnava tots els cercles de persones al seu voltant.

Ahir em va fer gràcia sentir que la gent de la recent comunitat de veïns dels meus pares, reconeixien a la meva mare com a l'ànima de l'escala. No em va estranyar. Perquè jo la sentia l'ànima de la família i la sabia part motora en totes les seves relacions.

Ella actuava com qui sap que les coses bones no passen soles. Sempre activa, planejant, regalant i estimant. Per exemple, quan va conèixer la Cristina, la meva parella, no va trigar ni 5 minuts a acollir-la com una més de la família. I no és una frase feta. Estic parlant d'una relació honesta i pura, de la qual n'estic enormement orgullós.

No cal mencionar la passió i dedicació pel seu net Pol o l'ajuda inestimable que a tots ens ha permès ser on som.

Haver-nos pres tot això de sobte és una tragèdia. No hi ha gaires paliatius. Per tot el que li quedava per fer, per donar i per rebre. Però també és cert que amb 63 anys de la seva feina intensa, a la resta ens ha donat temps d'aprendre i d'incorporar moltes coses d'ella.

D'impregnar-nos i de ser, cadascú de nosaltres, una mica d'Encarna.

Això ens permetrà mantenir-la amb nosaltres i seguir creixent amb ella.

Quan estigui perdut, en comptes de trucar-la, pensaré: Què faria la mama?

JOAN

Els que heu gaudit de l'experiència directa de vida amb l'Encarna, ja sabeu el pa que s'hi dóna.

Pels demés, unes breus paraules, necessàriament d'agraïment:

Hem tingut la sort, especialment la nostra família, d'ésser guiats per Encarna. Esquelet, múscul i ànima familiar. De retruc, els amics i qui estava a prop, s'emportava el benefici de la seva influència.

Quan tens una persona al costat que t'estima i et cuida, és el millor regal.

Els nostres fills, per cert, una bona collita, són receptors i transmissors directes del seu llegat.

No cal dir que la seva naturalesa personal era radicalment senzilla i clara -cap cabòria de dubte o complicació-.

Afegim-li un caràcter empàtic, generós, benèvol i actiu -era el més pur exemple de vida i de compromís, al mateix temps que una exploradora nata-.

També tenia el cap ben moblat -al davant de qualsevol discrepància o interessos contraposats, sabia secretament que no aniria desencaminada...-

Et respectem.

Per ser equànime, caldria fer referència a els seus trets més negatius, però la comparativa entre característiques positives i negatives és impossible, donada la desproporció i que distorsionaria injustament el seu retrat.

Sens dubte, qui estava al seu costat, acabava millorat. Si hem arribat on som, és perquè anem a les seves espatlles de geganta.

Agraeixo a tothom la seva estimació i suport, especialment a la meva família, Vidal. Capítol apart mereix l'entorn familiar Arambilet, que no comentaré, ni ensabonaré, però us faig saber que són del mateixa pasta que Encarna.

Tenim sort d'estar al seu costat.

Encarna, espero que on estiguis on estiguis, continuïs amb la teva bona feina i egoïstament vull que els més propers, continuem al teu costat, ja sigui retrobar-nos quan arribi el moment i si existeix la re-encarnació, apunta'm a la llista d'aspirants per a compartir la vida amb tú, que se m'ha fet curt.

Gràcies i Fins Aviat Amore.

FINA -oratorià afegida després de la cerimònia-

Querida Encarna,
Amiga, compañera y cómplice
¡Cuánto te quise!

Hemos crecido juntas y cada una ha conseguido su logro máspreciado: una familia maravillosa. Ahora siendo “iaias”, también compartíamos la felicidad cuidando de Pol y Olivia: fuentes de vida y energía.

¡Qué buena cocinera!
Dispuesta a invitar a tus amigos y a compartir una charla interesante en las sobremesas. Siempre recordaré cómo olía tu piso de Sant Pere més Baix cuando volviste de Haití y cocinabas añadiendo especies a todos tus guisos. El color, los matices y la creatividad llenaban tu hogar igual que tu vida. ¡Qué vida tan plena, qué vida tan rica!

¡Atrevida, asertiva y “echá pa'lante”!
Tu mirada y tu opinión cómo me importaban. Hasta cuando te equivocabas, siempre había que rescatar todo aquello en lo que habías acertado..., y si no, eso quedaba. Fuente de inspiración.

¡Qué grande eras, Encarna!
¡Cómo extrañaré tus llamadas y nuestros paseos!

Estando lejos, siempre tan cerca.

Querida amiga, querida Encarna, cuanto te quise, cuanto te querré!

Fina

Música: QUE TINGUEM SORT